

BOTH BALÁZS

Barabás Miklós: Zrínyi Miklós (1842)

*Istenem, hát nincs, aki győzne
földrésznyi gyalogság ostromával.
Lakótornyom láng nyalja körbe,
kosoktól omlik a keleti várfa,*

*s a hű emberfő, halálra érve,
tüzes földre hull, mint az alma —
Nyíljon meg nekünk egeid fénye,
adj Uram jelet a végső rohamra!
Kihunyni ne hagyj hitem órlángját,
a kő már pergamen, veszve a gát.
Ha sírboltnyi eged is roskad ma rám,*

*erős lesz lelkem, mert te vagy a bástya —
Kitörni kell, nem csapdába zárva,
csikaszként pusztulni, árulók vasán.*

Munkácsy Mihály: Liszt Ferenc (1886)

*Jövő zenésze, hírhedett mester,
tél-fehér glóriás komor arckép,
szféráknak vezényelsz két keziddel,
s mint Vergilius Dantét*

*vitte ember-nemlépte tájra —
Szavak nélküli imádság zenéd,
égbeszökő statikája!
Elsüllyedt városok ködlenek feléd*

*abbé, s csak szívedet hallgatod,
a ritmus ütemét e vég közeli órán,
hol süit fel majd balcsillagzatod,*

*Weimar, Sopron, Párizs, Doborján?
Megírtad, amit négy halott;
menny és alvilág üzent a kottán.*

Mednyánszky László: Hegyi táj (1897 k.)

*A halbórszürke egek lapját
északi szél sikálja
növendék fenyesek sötétlenek
oldalt foltokban úszik a pára*

*lánctalpak nyoma fölsebezve
irtásokkal a dombhát
halott gigászok törzsét
szekercék darabolják*

*egy sziklába dörej visszhangja nőtt
a távolság múlhatatlan
visszavonuló nyomsávot őriz
évek óta ez a katlan*

*fasorba mederbe vesző árnyat
ásónyom elég az első csontig
enyhületlen szorongás
ami a tájra rajzolódik*